

Køn, der havde lejret sig omkring en hvid Dug paa en Græsmark et Stykke fra Vejen.

En ung Pige i halvlång, hvid Kjole med blaat Livbaand havde rejst sig op og var ifærd med at holde en Tale. I sin ene, opløftede Haand holdt hun et Vinglas, i den anden en graa Herrehat, som hun med højtidelige Buk førte til og fra sit Hoved, mens det øvrige Selskab — to andre Damer og et Par Herrere — leende tilklappede hende deres Bifald. I Græsset bagved Damerne laa en opslaaet Parasol med Skaftet opad; ved Siden af Herrerne stod en Spaserestok nedstukket i Jorden med en lyseblaa Damehat over. I nogen Afstand fra Selskabet, henne i Skyggen under en afstumpet Pil, holdt en med to smaa skimlede Russerheste forspændt Jagtvogn, hvortil en Kusk med Fløjelsbenklæder og graa Gamascher stod og lænede sig.

Der paakom bestandig Emanuel en egen Skyhed, naar han uformodet stødte paa købstadsklædte fremmede paa sine Enemærker. Ogsaa nu vendte han Hovedet bort og lod, som om han slet ikke lagde Mærke til Selskabet. Han hørte den unge Pige sige:

„Tillad mig altsaa, højtærede-beærede Forsamling, at udtømme . . . at uddrikke en Skaa-aal for vor højtelskede-værdige Vært — —“

Stemmen holdt pludselig inde. Ogsaa Latteren derhenne forstummede.

Emanuel, der forstod, at man havde faaet Øje paa ham, lagde Hænder og Stok bag paa Ryggen og gik forbi, idet han bestræbte sig for hverken at paa-skynde eller sagtne sin Gang.

Da forekom det ham med eet, at han hørte nogen raabe hans Navn.

Han saae sig ikke tilbage. Han var overbevist om at have hørt fejl. I hvert Fald vedkom de Mennesker ham ikke.

Men lidt efter hørte han Stemmen igen, og denne